

Hír-telen

hírlevél

Domahidi Klára festménye

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Majorváry Szabó Sándor festménye

A Megbecsült múlt c. HAT–MAIT antológia – 2010

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT) Kölcsey Ferenc születésének 220. évfordulója; Erkel Ferenc emlékévé és a Széchenyi István emlékévé alkalmából *Megbecsült múlt* címmel antológia kiadását tervezi.

Az antológia jellemzői:

A/5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes puha fedeles borító.

A verseket és prózákat A/4-es formában, Times New Roman betűtípussal, 16-os betűnagysággal, maximum 14 oldalig fogadjuk el.

A kötetben való megjelenéshez 1 db fénykép, és (de minimum) 5–10 soros bemutatkozás szükséges! Az alkotó a bemutatkozó levélben írja le és szignózza a következőt: A beküldött alkotás saját szellemi munkám. Az antológia szerkesztői nevem feltüntetése mellett közölhetik az alkotásomat.

Bekerülési költség HAT–MAIT tagoknak 1.000.– Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 1.500.– Ft lesz egy oldal (minimum 2 oldal esetén). Két oldal után fogunk kiosztani egy könyvet, ha valakinek plusz kötetekre van szüksége, akkor azt előre jelezze és fizesse be (ugyanúgy a lentebb közölt beküldési határidőig), mert csak ebben az esetben tudjuk azt garantálni.

Az alkotásokat lehetőleg e-mailben kérjük beküldeni a gyorsabb feldolgozás érdekében.

Az antológia beküldési határideje (postai feladás napja): **2010. augusztus 2.**

Aki ezen határidő után postázza antológiába szánt alkotásait, azokat már nem áll módunkban elfogadni!

A könyvbemutató várható időpontja és helyszíne: 2010. november 18. 15 óra, Szerencs, Rákóczi vár, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértékelünk.

Beküldési cím, E-mail cím: **maitkhet@freemail.hu** (az alkotásokat csatolt, lehetőleg Microsoft Word-dokumentumban kérjük, a képek mérete max. 500 kbyte legyen jpg formátumban).

Postai cím: Szabó Zsolt, 3556. Kisgyőr, Tánacsics M. u. 8.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

Átutalás esetén kérünk mindenkit, hogy nevét és a jogcímet tüntesse fel! Folyamatos új információ a MAIT KHE honlapján lesz: <http://mait.freeweb.hu> vagy <http://mait2001.multiply.com>.

A Megbecsült múlt c. HAT-MAIT pályázat – 2010

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT) Kölcsey Ferenc születésének 220. évfordulója; Erkel Ferenc emlékévé és a Széchenyi István emlékévé alkalmából *Megbecsült múlt* címmel pályázatot hirdet új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

Pályázni a következő kategóriákban lehet:

1. Vers: max. 40 sor. Kézzel írott pályázatot nem fogadunk el.
2. Próza: max. 4 oldal Times New Roman 12-es betűnagyság esetén. Kézzel írott pályázatot nem fogadunk el.
3. Festmény-grafika: az alkotásról lehet fénymásolat vagy fotó is (ha színes az alkotás, akkor színesben), minimum A/5-ös nagyságban.
4. Fotó: A/5 vagy A/4-es méretben.

A pályázat jeligés, kérjük azt feltüntetni a borítékon, a pályázó adatai (név, cím, esetleg telefon, e-mail) külön lezárt borítékban legyen elhelyezve a nagy borítékban belül. A pályázat beküldhető e-mailben is (kivéve fotó és festmény-grafika), de ebben az esetben a pályázó adatait akkor is el kell küldeni postai úton a jelige megjelölésével.

A pályázatra jeligénként 1 db pályaművet fogadunk el, ha valaki többet küld, akkor a pályázat kezelője csak 1 db-ot továbbít a bíráló elé. A pályázó több jeligével is nevezhet. Pályázati anyagot nem küldünk vissza.

Nevezési díj HAT-MAIT tagoknak jeligénként 500.– Ft, nem tagoknak 750.– Ft, melyet levelezési címünkre vagy a folyószámlánkra kérünk befizetni. A pályázó a bemutatkozó levélben írja le és szignózza a következőt: A beküldött alkotás saját szellemi munkám. A pályázatkíró nevem (jeligém) feltüntetése mellett közölheti az alkotásomat.

Aki ezeknek a kritériumoknak nem felel meg, annak pályázatát nem áll módunkban elfogadni.

A pályázat 1–2–3. helyezette díszoklevéllel és tárgyjutalommal, valamint az első helyezettek az azonos címmel megjelenő antológiánkban 1 oldallal lesznek jutalmazva.

Díjaink: vers kategória: *Aranytoll-díj*; próza kategória: *Aranypróza-díj*; festmény-grafika kategória: *Bor István Iván-díj*; fotó kategória: *Aranyfotó-díj*. A 4–5–6. helyezettek oklevélben és tárgyjutalomban részesülnek.

A pályázat beküldési határideje (postai feladás napja): **2010. július 10.**

A díjkiosztó várható helye és időpontja: Tiszalúci ÁMK, 2010. augusztus 28. A helyezettek postai értesítést kapnak.

Postai cím: MAIT Közhasznú Egyesület, 3565. Tiszalúc, Hunyadi u. 20.

E-mail: **mait@freemail.hu**.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924. Átutalás esetén kérünk mindenkit, hogy nevét és a jogcímet tüntesse fel!

Folyamatos új információ a MAIT KHE honlapján lesz:

<http://mait.freeweb.hu> vagy <http://mait2001.multiply.com>.

Meghívó a VI. Tarcali HAT-MAIT alkotótáborba

Tájékoztatlak, hogy az Alkotótábort **2010. szeptember 13–18-ig** ismét megtartjuk Tarcalon.

Ez immár a hatodik rendezvényünk lesz ezen a helyszínen, ahol szívesen látnak minket. Kialakult programmal rendelkezünk, amelyet időszerű eseményeken való részvétellel akarunk gazdagítani.

Elttekintek a napi beosztás ismertetésétől, mert szeptemberig sok minden változhat.

Szeptember 13-án (hétfőn) úgy indulj útra, hogy a 15.30 és a 17.30-kor érkező vonathoz biztosítok járművet, a **Pelles Vendégházhoz (Tarcál, Szondi út 23.)** történő eljutás lebonyolítására.

A gépkocsival érkezők is lehetőleg igazodjanak ehhez, mert 18 órakor lesz vacsora és tábornyitás.

Naponta 9 órától tartunk foglalkozásokat.

A kiállítók már szeptember 14-én (kedden) berendezik a kiállítást a „6 Puttonyos Borfalu” kiállítótermeiben és aznap este meg is nyitjuk azt a közönség számára. Ekkor kerítünk sort a *Tarcali antológia* bemutatójára és kiosztására is.

15-én (szerdán) lehet a bodrogkeresztúri *Idősek Otthonában* műsort adni, ha Ötvösné alkotótársunk vállalja a szervezést.

A csütörtöki napon (16-án) kerülhet sor a szokásos csülökvacsorára.

Hagyományos Gálaestünket a Református templomban tartjuk meg 17-én (pénteken), 18 órától.

A Tábor idején reggeliről mindenki egyénileg gondoskodik. A feltételek biztosítottak.

Ebéd és vacsora Szadai György Csárdájában lesz.

Öt éjszakai **szállást** veszünk igénybe **2.200.– Ft/éjszaka** áron.

Rövidebb időre is lehet jönni, vagy előbb is el lehet távozni a Táborból. A befizetett szállásdíj alapján veszünk mindenkit nyilvántartásba. Az összeget *augusztus 23 és szeptember 1. között* a **Leskó Imre, 3915 Tarcál, Keresztúri út 26.** címre kérem feladni postai utalványon, így az öt éjszaka szállásdíja **11.000.– Ft**, a hatodik napon ugyanis hazamegyünk. *A szálláson kívül minden egyéb költséget tábornytáskor kell fizetni!*

Négy ebéd és öt vacsora költségével kell számolnia annak, aki végig lesz. Az **étkezési költség 2.000.– Ft/nap** (reggeli egyénileg, ebéd 1.300.– Ft, vacsora 700.– Ft). Tehát ha valaki a tábor teljes idejére fizeti az étkezést 8.700.– Ft. **Összköltség (szállás + étkezés): 19.700.– Ft.**

Dr. Gaál Ernő, a HAT elnöke fix támogatási összeget ajánlott fel, amiből a létszámtól függően jut költségenyhítés a résztvevőknek.

Szabadon választott programok lehetségesek, például a pincevacsora (csülök) Kovács Kálmánnál, amibe a tábori vacsora árával besegítünk. Helytörténeti Múzeum látogatás ingyenes. Nevezetességek megtekintése esetén idegenvezetést biztosít a Művelődési Ház igazgatója. Kedvező időjárás esetén a tábornytást összekapcsolhatjuk a táborvezetőnél megszokott borkóstolóval.

Egyéb lehetőségekről a tábornytáskor beszélünk.

Kérek minden érdeklődőt, személyre és programra vonatkozó előzetes információért csak indokolt esetben folyamodjatok. Vezetékes telefonon 20 és 21 óra között leszek elérhető.

E-mail: kislesko@freemail.hu

Tel: 0647–380–048 (este 20–21 óráig)

Szeretettel várunk mindenkit!

Leskó Imre, táborvezető

A Komlóstetői Idősek Klubjában

2010.03.10-én 14 órától Szokolcai Zsoltné intézményvezető meghívására Domahidi Klárával és Dr. Vida Jánossal a Komlóstetői Idősek Klubjában irodalmi műsorral és kiállítással vendégeskedtünk.

A szép számmal megjelent vendéglátóink nagy szeretettel fogadtak minket. Verseinket, prózáinkat nagy figyelemmel és őszinte tüssal értékelték. A műsorban alkotásaimat Dr. Vida János, Domahidi Klára pedig saját műveit olvasta föl.

Alkalmi kiállításunkat is nagy elismeréssel fogadták, számos méttató és köszönő bejegyzéseikben megörökítve Vendégeknyvben.

Majorváry Sz. Sándor

Bari Gábor: Versekben álmodó... c. kötetének bemutatója

2010. 04. 15-én 10 órakor került megrendezésre Bari Gábor: *Versekben álmodó... c.* legújabb kötetének a bemutatójára Miskolcon, a Petőfi Sándor Fiókkönyvtárban.

A szép számban megjelent közönség dr. Vida János és a Miskolci Nemzeti Színház művészeinek tolmácsolásában hallgathatta meg a költő gyönyörű képekben megfestett álmait.

Vendégségben a Rádió Diósgyőrben

Bari Gábor és Majorváry Sz. Sándor 2010. 04. 19-én a Diósgyőr Rádióban vendégeskedett Farkas Ildikó szerkesztő-műsorvezető meghívására.

Majorváry Sz. Sándor

Domahídi Klára: A Sajó és a Rima mentén

Putnok Város Önkormányzata a Magyarország – Szlovákia Határon átnyúló Együttműködési Program keretében vándorkiállítást szervezett. A kiállítás megnyitója 2010. április 29-én volt a putnoki Holló László Galériában A Sajó és a Rima mentén címmel.

A tárlaton húsz fő szlovákiai, valamint húsz fő magyar képzőművész mutatkozott be. Az a megtiszteltetés ért, hogy férjemmel, Majorváry Szabó Sándorral mi is lehetőséget kaptunk, hogy egy-egy festményünkkel részt vehessünk a tárlaton. A kiállítást Katona Pál, Putnok Város alpolgármestere nyitotta meg. Üdvözlő beszédet mondott Mgr. Darina Kisáková, a Gömör-Kishont Kultúrközpont igazgatója, valamint Novák Ilona muzeológus, a Gömöri Múzeum és a Holló László Galéria megbízott igazgatója. A kiállítás anyagából a Kitért kapuk, kitért kezek Gömörben és Kishontban című pályázat keretén belül egy kiadvány is készült, amely bemutatja az alkotókat és műveiket. A szöveggondozás és lektorálás Tamás István, a Tóth Ede Alkotó Kör vezetőjének munkája volt. Ajánlásában kiemelte, hogy az emberi képességek sokoldalúságának, ezen belül a művészeti sokszínűség egy részének bemutatkozására ad lehetőséget ez a kiadvány, mely 40 alkotót mutat be a művészetet kedvelő, szerető és támogató embereknek. A kötetben elhelyezett alkotások által előtérbe kerül az érzelem, mely elősegíti és fokozza azt a hatást, mely figyelemközpontúvá varázsolja e két nemzet képzőművészeinek munkáit.

A kiállítás után hidegtálas állófogadással látták vendégül a szép számban megjelent alkotókat és az érdeklődőket.

Dr. Gaál Ernő: Késői szerelem

Kedvel engem a szépek szépe
Lelkemben ég fénylő képe
Beragyogja öreg szívemet
A telet váltó szép kikelet

Érzem azt, hogy rám süt a nap,
S elkerül árnyékos pillanat.
Nem vár más csak felhőtlen öröm
Gond miatt fejemet nem töröm.

Messzi jövődöm nem ismerem.
Szerencsém hinni sem merem:
Széplány szeret önzetlenül...
– El ne vesszen véletlenül!

Mondd meg nékem te csupa jóság:
Tény ez- s nem hiábavalóság?
Öreg fa hajthat termő ágat?
Vagy Te leszel... aki kiváogat,

Szeretném remélni, hogy e nagy
Szerelm végtelen és örök!
Nem apasztja el a kemény fagy:
Rút háromszög – sátáni körök.

Míg válaszát megküldi az Ég
Sorsomnak ugarát felszántom...
Nem tudhatod meg mi a szükség:
Kedvesem, egyetlen gyémántom!

Szeret engem a szépek szépe.
Lelkemben lobog drága képe.
Beragyogja ifjú szívemet
A nyarat hozó szép üzenet.

Domahidi Klára: Őrült lángok

Kósza árnyak suhannak az ablakon,
szelíd holdsugár játszik arcomon.
Kúszik, messze száll sejtelmes fénye,
ezer színnel oson át az éjbe.

Magába rejti a nyár illatát,
békaszerenádót, tücsök dalát.
Szívünk mélyén lobbanó parázs,
ébred köszöntjük nap sugarát.

Aranyló fénye játszik arcomon,
friss reggel kopog az ablakon.
Életre kelnek a legszebb vágyak,
őrült lángok ránk találnak.

Simon M. Veronika festménye

K. Fekete István: Csoda történt?

2009. augusztus 20-án,
 Édesanyámmal ültem házunk teraszán.
 Dél felé járt az idő.
 Az égen nem volt egy maroknyi felhő,
 A fák levelét sem borzolta szellő,
 Az ünnepélyes nyárvégi idillben,
 Csak boldog lehet az ember.
 A madarakat vártuk áhítattal
 Mint mindig, talán meglátogatnak.
 De az itatóedényre ezúttal nem szálltak.
 Az a képzetem támadt,
 Hogy a verebek is cserbenhagytak.
 Míg ezen gondolkodtam,
 Egy pillanat alatt,
 Hatalmas szél támadt.
 Kegyetlenül tépte a fákat,
 Tetőcserepek hullottak,
 S törtek, zúztak
 Ami útjukba akadt.
 Elállt a szél, újra csend honolt.
 Csak egy lyukas tető, egy összetört nyári asztal,
 És egy ágától megcsonkított virág,
 Emlékeztetett a történetekre.
 Megrendültségem hamar véget ért.
 Én akkor gondolataimba merültem,
 S kutattam okát a jelenségnek.
 Nem tudom Isten csodája,
 Vagy talán büntetése volt jutalmam...

*Barna András festménye**Lindák Mihály: Nem kérek*

Nem kérek kegyelmet,
 mert meghalni is csak büszkén lehet.

Vengrinyák János: Belépés

Meghoztuk a döntést;
bízva és kétséggel.
Árpád Apánk! Lelkünkben
fáklya-ként jöjj el.

Mutass példát Népednek...!
E fontos lépés előtt.
Új Vérszerződés nélkül
célunk elérhető...?

Óriási a kihívás.
Nem volt rá még példa.
Tudod Árpád Apánk?
A Honfoglalás óta.

Tartsuk meg kultúránk
egységes erejét!
A magyar szív forró
lángoló hitét.

Bényei Vera: Ihók

Kedves Házigazda!
Ihók-napi Imre!
Őrizze meg óborát,
S jövőre is rendezze meg
Táborát,
A tarcali hagyományt!

Őrizze meg egészségét,
Éltesse a jó Isten
Minden ezentúli
Ihók-napi ünnepen!

*Leskó Imre: Bosszúforralás
(Az állatvédők bosszantására)*

Ez nem pedofília, ez macskanász.
Kétes csalásfajú kandúr itt kószált,
S szűz macskámat, hipp-hopp, meggyaláz.
Földbe gyökereztem, elszállt szemérmem,
miközben a kandúr, elillant előlem.
Cicám mit apácazárdába szántam,
dorombolással vigasztalni szüzeket,
tervem ellenére nyíltan szeretkezett!

Ernő alkotótárs „Csigaszerelmét”
fantáziája szülte.
Ledér macskám, három kölykét
Nyakamra a rosszsors küldte!
Bordélyparadicsom lett birtokom,
meggyalázták keresztény otthonom!

Megálljatok, rusnyák! Nevelek pulit.
Rendez köztetek olyan házi bulit,
amit macskatábor még sose látott,
felettetek lebeg majd pokoli átok!

Leskó Imre fotója

Z. Farkas Erzsébet: Gyermekeim

Egyek voltunk. Boldog voltam. Éreztem mocorgásodat.
 Pici könyökeid, térdeid rugdalóztatását.
 Elképzелhetetlenül elképzелtem arcodat, mosolyodat, szemeid színét.
 Te leszel a Gyermekem!
 Már akkor is nagyon vigyáztam Reád. Hónapokon keresztül egyek voltunk.
 Ott. Bent. Csak velem. Templomban. Itthon. Munkahelyen.
 Éjjel. Nappal. Csak velem.
 Eljött az idő. Kettéváltunk. Külön étellel. Külön gondolkodással.
 Évekig gondoskodtam Rólad. Úgy éreztem, csak az enyém vagy.
 Önző módon szerettelek.
 Sokszor nem érzékeltem, külön-külön vagyunk Isten gyermekei.
 Az idő újra eljött. Felnőttél. Elmentél.
 Nehéz a szívem, de tudom, Isten helyettem is mindig vigyáz Reád.
 Már nem foghatom kezeidet. Szeretném, ha éreznéd, mindig tudnád,
 Veled vagyok. Úgy, mint akkor. Templomban. Itthon. Munkahelyen.
 Éjjel. Nappal. Csak veled. Gyermekem.

Elmentetek.
 Azóta üres a hajlék.
 Álmaimban még velem vagytok
 Leültök. Megreccsen a szék.
 A pillanat varázsa rebben
 Fölebredek. Körülöttem éj.
 Az emlékek hozzátok fújják
 Szívem szeretetét.

Domahidi Klára fotója

Gál Halász Anna: Rőfike

János gazda sietős léptekkel ment a gazdasági udvar felé. Így van ez, amióta a hét rózsaszín kunkori farkú kismalac a világra jött.

Megállt a disznóól előtt, és gyönyörködve nézte a szépen gömbölyödő kismalacokat, amint anyjukat bökdösve hevesen lakmározta.

– Jól van, jól, csak egyetek szaporán, nőjete meg minél hamarább! – szólt oda feléjük.

Az egyik kismalac, mintha neki szólt volna, azonnal odaszaladt hozzá, és hevesen túrni kezdte a földet a kerítés alatt.

– Nézd már a kis élelmesét! – nevette el magát a gazda, – te kis tökmag, te vagy a legkisebb az egész között, és játszod itt nekem a nagylegényt, hogy már ilyet is tudsz.

Örömmel hajolt be a kerítésen, és kezébe fogta a kis állatot. Az erre nem számítva ijedten ficánkolni, visítani kezdett.

– Mi az, Rőfike, már nem is vagy olyan nagylegény? – nevetett újból a gazda, – megijedtél, mondd csak?

A kismalac tovább visítózott a gazda kezében, mire az anyadisznó rőfögve feltápáskodott, és odacammogott a kerítésoldalához, bökdösni kezdte azt. Figyelmeztetve a gazdát, hagyja békén a kismalacát.

– Jól van, no jól van! Látom, jó anya vagy, ne félj, nem bántom! – mondta, és közben visszatette az apróságot az anyja mellé.

Az anyadisznó elégedetten rőfögött néhányat, és visszament az ólba. Megnyugodva lefeküdt, mire a hét kismalac azonnal örömmel körbeszaladta. Egyik nap a gazda arra lett figyelmes, hogy a baromfiudvar felől riadt gágogások hallatszanak. Odasietett megnézni, hogy mi ijesztette meg a libákat. Meglepődött a látványon, mert Rőfike, a legkisebb rózsaszín farkú kismalac a baromfiudvarban rohangászott össze-vissza, attól ijedtek meg a libák.

– No! Hát te meg hogy kerülsz ide? – kérdezte a gazda a jókedvűen szaladgáló csöppséget. – Csak nem sikerült neked mégis kitúrni a kerítés alját? Most már hagyd azokat a libákat, és iszkiri befelé az ólba! – Csapta össze a tenyerét a gazda.

A kismalac ezzel mit sem törődve rohangászott tovább, mert nem volt az a szófogadófajta.

– Mit mondtam? – kérdezte a gazda most már szigorúan.

A kismalac még mindig nem akart bemenni az ólba. De az éppen akkor odaérő Puli tudta a dolgát. Azonnal felmérte a helyzetet, és a kismalac után iramodott. Ugatva hajkurászta egyenesen a disznóól irányába.

Na, ezt már a kismalac se vette tréfának. Kétségbeesve szaladt a bozontos szőrű, ugató valami elől, és olyan éktelen visításba kezdett, hogy még az anyja is meghallotta az ólban.

A kismalac visított, az anyja az ólban ijedten rőfögött, hogy ki bántja már megint a fiát?

A gazda gyengéden a kezébe vette a félelemtől remegő Rőfikét, és dorgálni kezdte:

– Látod, te szófogadatlan, hát hiába beszéltem? Most megtapasztaltad, hogy a Puli nem tréfáskedvű! Vele jó vigyázni, mert egykettőre elkapja a kunkori farkadat. Ha nem fogadsz szót, és nem maradsz az ólban a többiekkel, még kiharap belőle egy darabot – figyelmeztette a megszeppent Rőfikét. Majd szeretettel megsimogatta a még mindig remegő jószágot, és odatette az anyja mellé, hogy megvigasztalódjon.

Ettől kezdve Rőfike volt a legszófogadóbb kismalac mind között.

P. Vargáné Mohácsi Kinga: Egy viharos nyári éjszaka

Esteledett. Tüzes aranyfényben bukott le a Nap. A könnyű pehelyfelhők foszlányai lelógtak az égről. A csönd nyomasztó volt, itt-ott néhány sápadt csillag függött csak az égen. Hirtelen a távolból vészjósló moraj közeledése hallatszott. Aztán egy fekete felhőfal közeledett, és szélesen elnyújtózva, mint egy takaró, úgy terült el a táj felett. Néhány perc múlva tüztengerként fényes villám cikázott ki a sötét felhők közül, megvilágítva mindent. S mintha az ég be akarna szakadni, hangos dörgés törte meg az éjszakai csendet. Hatalmasan, fenségesen zengett a morajlás, hogy aztán elguruljon a távolba. Majd ismét üvöltő lárma hangzott, a föld és az ég morajló visszhangot dobott vissza, s a pillanatnyi mély csönd egy újabb erőgyűjtésre volt csak elegendő, hogy ismét rémületkeltő harsogásba kezdjen. A felhők összetornyosultak, s az örült vihar ide-oda kergette őket. A szél keserves sírással zúgott. S közben folyamatosan izzó lándzsákat lövelve szikráztak a villámok ragyogó világossággal felfelcserélve az éjszaka sötétjét, az üvöltő hangok harci kiáltásaival vegyülve. Aztán hangos, monoton kopogás kezdődött, hirtelen megeredtek az ég csatornái, s a jégeső dobolása elvegyült az üvöltő szélrohamok vágójában. A nagy jégdarabok viháncoltak, ugráltak, kopogtak, kergetőztek a szél szárnyán, majd a nagy ficánkolásban hamar elfáradva sápadt fehéren elterültek a földön. Lenyűgöző volt a természet tombolása. De a levegő kísérteties szürkése és az esőzuhatag mellett is lassan-lassan a villámlások és mennydörgések közötti szünetek ritkulni kezdtek. A vihar elvonulóban volt. Itt-ott az égen egy-egy halványkék csík is kirajzolódott. A sűrű sötét felhők is lassan elrongyolódtak.

Hajnalodott. A távolból kikandikált a Nap, átkukucskálva a felhőfoszlányok között, körbeszemlélte a vihar pusztítását, hogy nemsokára ismét teljes pompájában ragyoghasson.

Szád'váry Margit: Nyári emlék

Gyerekkorom tört emlékei...
a Nap ölen ringó aranyló búzamezők,
hol apám vágja a rendet,
s öleljük a markot kévékbe,
rakjuk keresztbe,
tikasztó nyár égeti arcunk...
majd magasra rakott szekereken
gördül be az élet, örzik büszke kazlak,
aztán gyerekörö közepette
cséplőgép érkezik,
ügyes kezek vágják a kéve kötelét,
nyeli a gép,
hatalmas szíjak hajtják, zakatol,
féltem tőle...
markos férfiak emelik
a fehér parasztságot vállukra,
a Hernád lágy vizében
mostuk szép fehérre,
anyám hatalmas túvel gyógyította,
foltozta, ha apró lyukat talált,
ne vesszen szem, aranyló búzaszem,
egy évnyi élet, hófehér liszt,
alkalmanként öt aranybarna kenyér
roppanó héjjal,
íze most is a számban...
gyerekkorom tört emlékei,
fakítja a múlt idő,
de soha ki nem törölheti,
hisz az életem egy karéja ez,
mint a gömbölyű kenyérből
metszett szelet,
rég idők, boldog idők.

Szalay Anikó: Csak egy mosoly

Csak egy mosoly kell
és a jéghideg szív felenged,
elsimulnak gondoktól gyúrt, mély redők,
mint vasalt ruhán tűnő ráncok.
Kész varázslat! Így lehetsz
lélekben edzett, erős!

Csak egy mosoly kell,
hogy illanjon a keserű harag,
s rossz kedvednek egy csapásra vége,
Derűs szemedben csillog a fürge nap,
rossz álomból vidám percekre ébredsz.

Csak egy mosoly kell,
fürdés meg benne minden embert,
Ki téged megvet, annak duplán mérd!
Önmagadon felülemelkedve
nyújts megbocsátó kezet a bántók felé!

Csak egy mosoly kell!
Ritka kincs lenne, különleges adomány?
Bosszús, kötéláncos idegeknek
gyógyító balzsam ez, édes megnyugvás!

Csak egy mosoly kell
megoldást találni súlyos gondjaidra,
Előtted csukott ajtók nyílnak,
s lepattan lélekláncod rozsdás lakatja!

Rambács Istvánné: Édesanyám frissen sült kenyerre

Visszaemlékszem a régi, szép időkre,
Mikor édesanyánk a kenyeret sütötte.
Mennyi aggodalom, mennyi fáradozás,
Mert a kenyérsütés maga a szentírás.

Vajon jól csináltunk minden munkálkodást?
Jó volt e a kovász és a dagasztás?
A kemence jól volt-e kifűtve?
Emlékszem, ahogy anyánk a lángost kivette.

Mi, gyerekek, hogy' vártuk ezt a percet.
Soha, azóta nem ettem ilyen fenséges edelt.
Kisült a vakaró, a cipó. Anyám széttörte úgy melegébe.
Végül nagy, gömbölyű kenyerek sorakoztak rendbe.'

Ünnep volt a családban minden kenyérsütés,
Szívünket boldogság töltötte el.
Megvolt a betevő, a drága falat,
Illata szétáradt, bejárta kicsiny falunkat.

Hornok Magdolna festménye

Szegő András: Nyarunk előtt

Az új nyárnak közeledtét várva,
Gondoljál az otthoni hazádra,
Otthon minden ezer színben játszik,
Itt a zöldből tenyérnyi sem látszik.
Millió a májusnak a fénye,
Érzed-e, hogy száll feléd zenéje?
Tarka felhők lustán széjjel mennek,
Déliábok lassan ébrednek.

Visszhangját az elmondott meséknek,
Hallod-e a sóhaját a földnek?
Téged otthon régen hazavárnak,
Üzenjél hát megbántott hazádnak.
Üzend meg, hogy miképpen van léted,
Köszöntésid talán hazaérnek.
Nézd, hogy fénylik szeme jó anyádnak,
Harmat ez a készülő kalásznak.

Otthonodnak kenyérgondja nincsen,
Nagyobb a te szegénységed, hidd el.
Mért aggódol, hiszen otthon élnek?
Minden zajra a kapuba néznek,
A mezők is újra terád várnak,
Te viszed' az új kényért hazádnak,
A szellők már mozgatják a táblát,
Szabadságod bontogatja szárnyát.

Dzsezkazgán, 1947

Kissné Tünde: Ki tudja?

Mint picúr pók a pókfonálon
utazik az ökörnyálon,
s amerre a szélnek kedve
arra viszi közel, s messze,
s merre fújja, ki tudja?

Épp így vagyok e világon
mennyből lógó égi szálon,
vígán sírva utazom,
nem járt, ismert utakon.
S hány taposta, ki tudja?

Az ösvény neve: keskenyút.
út vége a mennybe fut,
és hal adva, fények, árnyak,
elkészített titkok várnak.
De hol a vége, ki tudja?

*Lantos Tímea: Kapirgálok
a szavak között*

Kapirgálok a szavak között,
elveszett ékszerem,
ázott éj szagú falevelek,
mindbe behaltam rég.

Utazom, és olykor
elsodródok önmagamtól,
egy tekintet szétfeszít, felfüggeszt...
Ajkamról száz szó pattan,
valamit keresek.

El vagyok rejtve!
S felkiált egy dallam.
Nem csak lenni,
én többet akartam!

Varga István: Ahogy a kedves

Ahogy a kedves a kapun kilép
Kattan a zár, fordul a szél
Meglesni azt a szép bokát,
Mely villan, ahogy ő lép.

Tócsa tükrén fűszál
Lanyhán pihen, zöld sóhaj száll.
A kedves lépdél könnyedén,
Bókol az útszéli virág.

Fecskepár egymáshoz ül,
A drótról úgy figyel.
Ahogy a kedves lép,
Lágyan egymással csivitel.

Lassan jár, nem siet.
Tudja úton vagyok én is.
A pajkos szél, mint hírvivő
Vezeti hozzám lépteit.

Kisgyőry Szabó Zsolt: Az álmok tánca

harmat-ízt csókol ajkadra az éj
plan-air-t fest pilláid lágy vizén
szemedben felsír álom s szenvedély –
cseppek folynak kebledig könnyedén
könnyek illata mossa aurád
színtelen csend-élet bársonyára
szívem Szeretlek-szavát vágyom Rád
mosolyod fényén szenttelen fáj a
Szerelem aranyló nektár-csókja
csüng végtelen e kép alkotója
lelkébe rója: az álmok tánca
elmékből jövő nem-múló jelen –
palettája örök és szüntelen
impresszió szív-ecset románca

T. Bognár Márta: Szeretet, szerelem

Milyen könnyű kimondani mindkét szót, de meg tudod-e fogalmazni, hogy melyik mit jelent? Hol kezdődik az egyik, hol a másik, és van-e lényeges átmenet, vagy egymástól független érzések? Mikor és hol végződnek?

Ancsel Évának van egy nagyon bölcs mondása: „Ha valaki szisztematikusan, rendben elő tudja adni, hogy mely okból kifolyólag és milyen indok alapján szereti azt, akit szeret, az vagy azt hiszi, hogy egy jól nevelt úriembernek így kell beszélnie, vagy sohase szeretett.” – Valóban! A szeretet benned van, belőled fakad, és ki kell, hogy áramoljon minden ember felé. Aztán jön EGY, akiről úgy érzed, hogy mindenki feletti. Lehet, hogy valóban így van: aki megérti, megérdemli a te szeletedet, és viszonzza azt teljes szívvel, lélekkel. Hiszen az ember nem élhet szeretet nélkül. Saját magának is érthetlenné válik, ha nem szeret. Az ember rendelkezik csak a szeretet képességével. Hogy ŐT szereted, vagy ha egyedül élsz és szereted a barátnődet, szereted a kutyádat, macskádat –, az is egyfajta szeretet.

De maradjunk csak annál a ténynél, hogy szereted ŐT. Minden gondolatodat, minden cselekedetedet az Ő szelleme hatja át: „Vajon jól csinálom? Vajon Ő mit fog hozzá szólni?” ... A lelkedet kitérőd előtte –, de nem esel-e túlzásokba? Ő is ugyanígy viszonyul hozzád? – Ha igen, akkor az égis repítő boldogság!

Pascal mondja: „A szív logikája egészen más, mint az észé –, a szív az észet mindig hallgatásra inti!” Igen! És néha ezért nem veszed észre – mert teljesen elvakultál –, hogy a másik egyre távolodik, mert már nyugnek érzi a ráhalmozott nagy szeretetet! Vigyázz! Szeretni kevesen tudnak, ez köztudott –, de még kevesebben tudják elviselni a következményeit... Mert a szeretet lassan átmehet szerelembe: nem tudjuk mikor, nem tudjuk miért. Ez mindenkinél más-más időpontban következik be. Van, amikor feltűnés nélkül kezdődik. Alig veszi észre az ember, hogy növekszik, erősödik –, és a két ember tudatosan, vagy tudat alatt egyre boldogabbnak érzi magát –, elfogadva ezt e véletlen ajándékot. Lehetsz 16 éves, 40, vagy 60 –, ha jön, észrevétlenül, villámcsapásszerűen érkezik. És ne szégyelld a korodat, mert a szeretethez, szerelemhez mindenkinek joga van. Ez kortól teljesen független érzés. „Valakit szeretni annyit jelent, mint valakiért a világon lenni!” (Schnitzler). Annak, aki szeret, nincs egyéb kívánsága, csak hogy el ne veszítse szerelmesét. Hiszen a megosztott öröm dupla öröm, a megosztott fájdalom fél fájdalom...

Aztán jön a harmadik fokozat: a házasság. Ebben a lángoló szerelem a későbbiekben lassan halványul, de az igazi szeretet mindhalálig megmarad. És ezt is tudomásul kell vened! De mi van, ha szeretetünk ellenére a másik fél „lelancoltnak” érzi magát? Erre Szabó Éva adja meg a legtalálhatóbb választ:

„Szerelem / ha egyik a másikat / repülni hagyja / de ha zuhan / fél szárnyát kölcsönadja.” (Sz. É.: *Szerelem II.*) ... És talán még mélyebbre hatol eme igazság: „Aki Istent szereti benned / úgy őriz meg, hogy elenged. / Aki csak önmagát szereti benned / úgy veszít el, hogy / görcsösen ragaszkodik hozzád.” (Dr. Papp Lajos) Vigyázz tehát! Szerethetsz, szerelmes lehetsz, de itt is lásd meg a korlátokat, mert könnyen beleütközhetsz, és fájdalmas sebeket kaphatsz!

Ha pedig mindhalálig tart a szeretet, szerelem, figyelj e líraian szép versre:

Szép Ernő: Add a kezed

Add a kezed, mert beborult,
Add a kezed, mert fú a szél,
Add a kezed, mert este lesz.
Add a kezed, mert reszketek,
Add a kezed, mert szédülök,
Add a kezed, összerogyok.
Add a kezed, mert álmodok,
Add a kezed, mert itt vagyok
Add a kezed, mert meghalok.

Kolozs József Sándor festménye

Bari Gábor: Balatoni éjben

Mint fvénybe fült hullámok zúgása
tompán, simogatva morajlik a csend,
kezeim közt érzem puha kis kezéd.
Dallamszál vegyül virág illatába,

s az estéli légben együtt vibrálnak.
Karomhoz simul „véletlen” a melled,
szép arcod aprócska mosolyt terelget,
s kezem köszön finom szzirompárnak.

Elringat éji csodatévő érzés,
csókra-tett csókjaimból egyre kérsz még.
Ó, bár csak lenne végtelen e ringatás!

Szerelmem két szemén elpihen az éj,
testünkön szunnyad az észveszejtő vágy.
Miénk lett e nagyszerű egyszerűség...

Mohácsi Józsefné Zsóka: Nyári szél

A kék tó tükrén meleg nyári szél
Tűzforró mélység de felhő sehol nincs
Az ormokon csak a szél zúgva zenél
Epedve várja a vízözönt.
Lelkem előre örül a távoli fénynek.

Pirosló alkony fülledt óráiban
Itt minden csak halkán, de beszél
Fenyőágon a madár énekel
S a patak csobog odalent.
Arcodnak keserű mosolya élni kezd.

Majorváry Sz. Sándor festménye

Somossy Katalin: Barátság

Kézfogás
a szívekben,
a lélekben.

Együttérzés
a gondban
s örömben.

Segítés
a bajban.

Kézfogás
a szívekben,
a lélekben.

Majorváry Sz. Sándor: Állok némán

hitem láthatatlan burkában,
körülottem vad táncot jár
a rohanó idő karjaiban
a megtévedt világ.

Csábító, kéjes forgatag
húzna-vonna magába,
gerjesztve bűnös vágyakat
alkuszik egyetlen pillanatra.

Egyetlen elillanó délibábra,
mely aléltan vonaglana
az utolsó ítélet
tisztító tüzében.

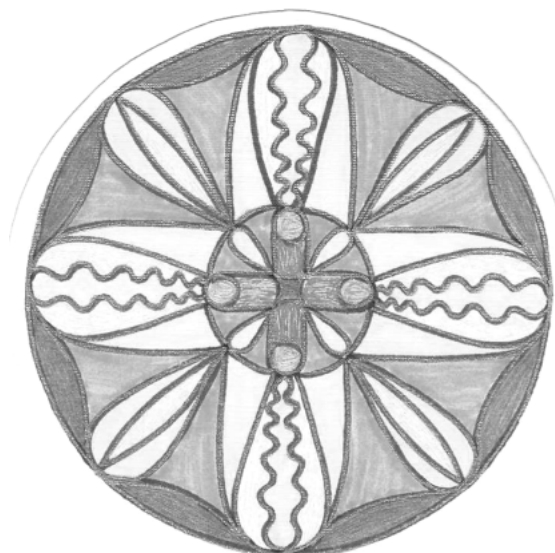
Kiáltanám teli torokból:
állj meg, bánd bűneid!
De hangom üresen kong
versem olvasatlan sorain...

Sélley Attila fotója

L. Gál Mária: Tévelyegve

Útjainkat járva
lábunk tévelyeg
zűrzavar, lárma
szívünket sebzi meg.
Ments meg
tévutaktól
ó, add irgalmadat
lássuk, hogy az
mily hatalmas,
mily óriási nagy.

L. Gál Mária mandalája

Deák László Sándor: Éji nyugalom

Ezen a sötécsillagfényes nyári éjszakán,
Csak a Hold sápadt fénye világít mélán.
A tücskök éji zenéje száll a hús szellővel szépen,
Mely meztelen testem simogatja kicsit borzongva éppen.
Néhány kutya ugat valahol a távolban,
Egymagam vagyok a gondolataimmal mostan.
A távoli csillagok fényei is oly haloványak ezen az éjjelen,
S elszállt a nappali meleggel minden nyomasztó félelem.
Minden oly csendes és nyugalommal telítve,
A világmindenség van a markomba elhintve.
Olyan jó ez a végtelen mély és sötét nyugalom,
Rám telepedet és ül rajtam, mint király a trónuson.
Bár életem minden perce ilyen nyugodt és jó lenne,
El is élnék százezer évig a mostani bőrömbe.

LuKácsné EmmiKe: Megszülettem...

71 lettem. Köszönöm, hogy ezt megérhettem.
Isten akarata volt, hogy pünkösöd hétfőjén megszülethettem.
Nem várt selyem, bársony, nem várt palota.
De várt Édesanyám és három testvérem haza.

Megjött a kis síró, éhes jövevény, aki mindig az maradt.
Amikor már beszédet értett, drága Édesapjától is kérte az étket.
Oda is adták a szüleim az étket, mert addig a bömbölés nem ért véget.
Igaz, volt csíhi-puhi nagyobb koromba is,
Mert elkanalaztam testvéreim legjobb falatját.

Sajnos ez rég elmúlt... már csak egy emlék.
Míg tart életem, kérem az Istent, hogy ezt még sokáig megtehessem.
Köszönöm, azoknak kik megtiszteltek, köszöntöttek,
És testvéreimnek is, akik talán igazán szeretnek.

Kérem Istent, hogy azokat szolgáljam, akik jó szívvel vannak irántam.
Hogy 71 lettem, Istené az érdem, engedte, hogy ezt békésen megéljem.
Kérem Istent, hogy múltjon el felettem minden vihar, s felhő.
Legyen meg az ő akarata, s nekem ez parancsszó.

Szegő András: Rigótanya

Szeretem a hagymás kenyeret, ezért általában hetenként egyszer a kora reggeli órákban elvonulok a szalonna sütőhöz nyársalni.

A cseresznyefa árnyékában kellemes, pihentető elfoglaltság mellett, naptól, de adott esetben még szitáló esőtől is védve forgathatom a nyársat. A közelmúlt egy ilyen alkalmával arra figyeltem fel, hogy egy fekete rigó egészen a közelemben merészkedve csipked a csőrével egy aszott cseresznyét. Ahogy a földhöz verdeste a gyümölcsöt és az hol közelebb, hol távolabb gurult, ő hűen követte és újólapon csőrébe kapta. Volt, hogy karnyújtásnyira került hozzám. Én megfeledkezve a szalonnáról azt le is tettem a kezemből és elmerültem e kedves állat nézésébe.

Ahhoz már régebről hozzá szoktam, hogy a fekete rigók a családi házak kertjében jól érzik magukat. Kora tavasztól késő őszig van keresgélni valójuk és szinte elházasodtak. Ha az ember közlekedésében nem csinál hirtelen mozdulatokat akár karnyújtásnyira is elmehet mellette, legfeljebb odébb rebben. Nos az én rigóm, hogy ilyen barátságosan, tartósan a közelemben maradt, gondoltam próbát teszek, feléje nyúltam. Nem ugrott el, csak pár centit odébb lépett. Én valami gügyögő szöveg kíséretében tovább próbálkozva az ujjam hegyével a csőréhez közeledve igyekeztem azt megérinteni, és csodálkozásomra ő hagyta, várakozva állt, én pedig finoman köröztem ujjammal a csőre hegyén. Gondoltam megpróbálom a tollazatát megérinteni, megsimogatni, de ő résen volt, ahogy kezem a csőrétől feljebb mozdult ő odébb ugrott, de nem távolodott el, a csőrével való találkozást újra lehetővé tette. Nem akartam elriasztani, ezért a továbbiakban visszatértem a szalonnához és őt hagytam a saját elfoglaltságát gyakorolni.

A nyársalást befejezve felálltam, hogy elvonuljak, de ő e mozdulatra nem mutatott különösebb ijedelmet, csipkedett tovább.

Napközben néhányszor kinéztem a kertbe és őt vagy ott, vagy pedig az udvar valamely részén láttam tipegni.

Alig vártam, hogy eljöjjön a délután és az unokám a kicsinyével az óvodából hazafelé jövőben meglátogassanak.

A rigóval kapcsolatos élményemet elmesélve nekik kíváncsivá váltak, elindultunk a madarat megkeresni. Könnyen rátaláltunk. A kertet ez évben már nem művelem, csak néhány fa, szőlőlugas és egy málnás van benne. A korábbi termőterület fűnyíróval van letarolva. A mi rigón a nagy zöldterületen kaparászva hamar szemünk elé került az ő sötétszürke színével. A dédunokám azonnal célbavette és rohant feléje, mire a madárka nagyokat ugrálva a málnásba menekült. A kicsit türelemre intve óvatosan közelítve

mentem a madár felé, de már bizalmatlan volt hozzám, végül mégis sikerült csörközselbe becserkészni. A kis Viki elszomorodott, hogy ő nem foghatta meg a madárkát, de kárpótoltam azzal, hogy azt neki adom, legyen az ő rigója, és ha türelmes lesz hozzá, majd később összeszoknak. Ebbe ő megnyugodott. Segített nekem a kert árnyékos helyein edényeket elhelyezni és azokat vízzel megtölteni, hogy a rigó bármerre jár megszomjazva inni tudjon, nehogy valamelyik víztároló hordóba beleessen, megfulladjon. Azóta minden nap délután a vizes edényeket közösen töltjük meg.

A rigók a kertünkben nem voltak eddig sem ismeret lenek, mert e kis élelmes madarak az egymás után érő gyümölcsöket mindég látogatták. Cseresznye, meggy, málna, szőlő, ahogy egymást követően értek a rigók csapata azt folyamatosan látogatta. Korábbi években, amikor cseresznyét szedni a fára még felmáztam, a fejem felett a legérettebb szemeket tartó ágakon csipkedő rigók szinte veszekedtek velem, amiért a szüretüket zavarom. Ma már az egész fa termése az övék, nincs aki a szedésére vállalkozna, én csak a földről elérhető ágakról szemezek.

A mai napokban a szőlő érése van soron. Ha a kertbe belépve a lugas mentén végig megyek, egészen közel érve a rigók felröppennek és kissé odébb nyugodtabb helyen lepik el a lugast.

Nekem segítséget jelent az ittlétük abban, hogy nem kell keresgélnem az érett szőlő hollétét, csak meg kell nézmem, hol vannak a fűrtök összecsapkodva, azok már legalább közel érettek. A rigócsapat jön, jóllakva elrepülnek, ha szomjasak ivóvízért visszajárnak, az edényeket kiürítik, csak a kis házi rigó botorkál még a kertben, vagy tipeg a ház körül. A málnás árnyékába és a komposzt telep mellé napraforgó magot is szoktam szórni, mivel látom, hogy ezeket a helyeket nagyon kedveli, a maghéjak jelzik, hogy rátalált az eledelre.

Mivel egészségesnek látszik, úgy gondolom fiatal rigó lehet, talán a cseresznyefán lévő fészekből eshetett ki és még nem tud repülni. Féltém.

Minden reggel megnézem, hogy meg van e még. Én macskát nem tartok, de gyakran látok a telken átvonulóban kóborló állatot. Miattuk aggódom e kis rigóért.

Abban reménykedek, hogy a közel jövőben megtanul repülni és a rigócsapattal ő is szárnyrakél, addig pedig ügyesebb lesz, mint egy esetleg őt kívánó macska, és elröppen előle.

A kis Vikinek pedig rátudok mutatni bármelyik rigóra, hogy éppen az az övé amelyet lát, az őt jött vissza köszönteni.

Farkas Eleonóra: Napjaink áradása

Esteledik, az árnyak nőnek,
fekete leplet von az éj.
Gyengülő sóhajként vetülnek
a félelmek az ég felé.

Sokat szenvedett már e nemzet,
gyakran elhalványult a fény,
de mindig visszaemelkedett,
s újra kizöldült az erény.

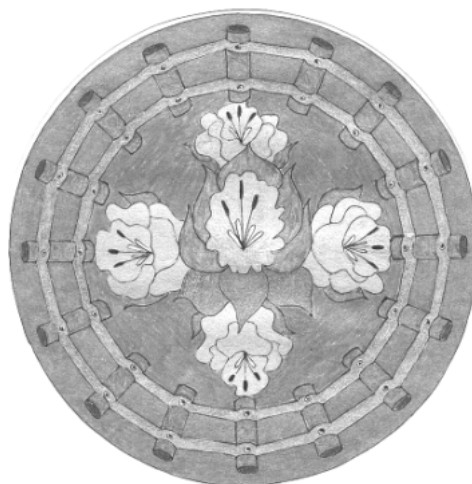
A koroknak sötét homályán
Csak „egy” út mutat felfelé:
A szenteknek buzgó fohászán
át zug a jel: az Istené.

Perzselő lángoszlop nyomában
válassza ki a népeket,
kik bátran indulnak utána,
vállalva ezt az életet.

Tudják, nem lesznek kiemelve,
fejük dicsfény nem övezi,
mégis túlpartot látnak messze
a hétköznapi hősei.

Úgy sugároznak a világban,
ahogy ránk ragyog a Nap,
s a percek küzdő áramában
az ember újból fennmarad,

mert lelke örökké szabad.

*L. Gál Mária mandalája**Tamás István: Gömör*

Szívemben hordozom
a gömöri réteket.
Futok velük csendben
völgyeken, bérceken.

Meghajlok a fákkal
a patakok medrével,
aranyvizű források
parti fövényével.

Vidám madarakkal
nótázok a szélben,
hűs Sajó vizében
fürdök a napfényben.

A görbe hátú tájon,
ha megpihen szemem,
halastó tükrében,
Önmagam keresem!

Keresem a fákbán,
vizekben, réteken.
Sziklafalba vésem:
Gömöri emlékem!

Mit mondanak a külföldiek a magyar nyelvről?

Mindig csak ezt halljuk, és tankönyveink sem győzik hangsúlyozni: ezt a szót is átvettük, azt a szót is átvettük valamelyik nyelvből. Nyelvünk mintha másodrendű, számtalan nyelvből összehordott, fésületlen egyveleg lenne. A legkülönösebb: nem az idegenek, hanem a magyar tudományos réteg véleménye az, hogy a magyar nyelv valamiféle hordaléknyelv. De mit mondanak a külföldiek a magyar nyelvről?

Néhány idézet: „A magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet.” (Grimm Jakab meseíró a XIX. századból, aki egyben a német tudományos nyelvtan megalkotója is)

„Olyan a magyar nyelv szerkezete, mintha nyelvészek gyülekezete alkotta volna, hogy meglegyen benn minden szabályosság, tömörség, összhang és világosság.” (N. Erbergsberg bécsi tudós szintén a XIX. századból)

„A magyar nyelv egész sajátos módon fejlődött és szerkezetének kialakulása olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb európai nyelv még nem is létezett. Önmagában következetesen és szilárdan fejlődő nyelv, amelyben logika van, sőt matézis, az erő, a hangzatok minden hajlékonyságával és alakíthatóságával. Az angol ember legyen büszke arra, hogy nyelve az emberi történelem eposzát tünteti fel. Ki lehet mutatni eredetét, kivehetők, szétválaszthatók benne az idegen rétegek, amelyek a különböző népekkel való érintkezés során rávakolódtak. Ezzel szemben a magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, amelyen az idők viharai karcot sem ejtettek. Nem az idők változásától függő naptár. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem alkudozik, nem ad és nem vesz senkitől. E nyelv a nemzeti önállóság, a szellemi függetlenség legrégebb és legfényesebb emléke. Amit a tudósok nem tudnak megfejtetni, azt mellőzik. Ez a nyelvészetben is így van, éppen úgy, mint a régészetben. Az egyiptomi régi templomok egyetlen kőből készült padolatait sem tudjuk megmagyarázni honnan, melyik hegységből vágták ki e csodálatos tömegeket. A magyar nyelv eredetisége még ennél is csodálatosabb tünemény. Aki megfejtí, az isteni titkot boncoland, annak is az első tételét” – írta Sir John Bowring angol nyelvész 1830-ban.

„Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi erőtől duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit.” (G. B. Shaw drámaíró – az amerikai CBC-nek adott interjújában sokkal bővebben kifejtve)

„A magyar nyelv ősisége Magyarországon (...) meglepő: úgy találom, hogy átmeneti kőkori nyelv, megelőzte az újkőkor kezdetét (...), az összes helyben maradó nyelv közül a legrégebbi.” (Grover S. Krantz amerikai kutató)

„Ma már, hogy van fogalmam a nyelv struktúrájáról, az a véleményem: a magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke.” (Ove Berglund svéd orvos és műfordító – Magyar Nemzet 2003. XII. 2.) „Új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar.” (Teller Ede atomfizikus)

Nem különös-e, hogy a magyar tudomány minden erőt bevetve igyekszik lefokozni a magyar nyelvet, ám a külföldi szakvélemények ennek ellenkezőjét hangsúlyozzák? De nyelvünk teremtő erejére vonatkozó véleményekre is figyeljünk: „Az a szóbeszéd járja Amerikában, hogy két intelligens faj létezik a Földön: emberek és magyarok.” (Isaac Asimov sci-fi író)

Magyar anyanyelvű híres matematikusok is többször kijelentették: magyar anyanyelvvel könnyű nagy matematikusnak lenni. Más példákkal élve: Bizonyára sokan emlékeznek a Millenáris Parkban felépített „Álmok álmodói – Világraszóló magyarok” című kiállításra. Aki ezt a kiállítást nyitott szemmel végignézte, meghökkenhetett: mi kitalálni valója maradt másoknak? Bizony kevés. Szedjük össze leleményeink sorát: ejtőernyő, szél-, víz-, gőzturbina, taposómalom, markológép, lánchíd, személyfelvonó, dinamó, porlasztó, benzin- és elektromotor, benzinmotoros autó, torziós inga, villamos gyújtóberendezés, a vasút villamosítása, automata sebességváltó, bolygókereskes sebességváltó, bakelit hanglemez, sötétkamra, telefonközpont, számítógép, golyóstoll, gyufa, helikopter, lökhajtású repülő, torpedó (robotrepülőgép), világító dióda, holdradar, a kozmikus sugárzás és a biomágnesség felfedezése, abszolút geometria (ami az általános relativitás alapköve), hangosfilm, képtávíró, hologram, a stressz fogalma, ... És hogy még messzebbre menjünk: kerék, fazekaskorong, tejpor, kengyel, visszacsapó íj, gomb, fehérnemű, szauna, központi fűtés, réz, vörösréz, acélrugó, kocsí (hintó), ... s bizony az írás és a könyv is: márpedig a felsoroltak (és a most kihagyottak) kiteszik a mai művelt világ alappilléreit. És akkor még itt vannak az íróink, költőink, zeneszerzőink is. (Jellemző módon Karinthy Frigyes találmánya a felfújható gumi-földgömb.) Majd' minden, ami mai életünk alapköve, nyelvünkön gondolkodók teremtménye, bár az alapleleményeket sokszor mások tökéletesítették.

Aki emlékezik az „Álmok álmodói – Világraszóló magyarok” című kiállításra, az bizonyára tudja, hogy a 2002-ben hatalomra került kormánykoalíció a botránnyal sem törődve azonnal lebontatta. Vajon miért, hisz' hatalmas volt a látogatottsága, s büszkévé tett minden magyart? E mögött is ugyanaz a hátsó szándék áll, mint a magyar nyelv alacsonyrendű voltának súlykolása mögött. Aki vizsgálni kezdi a Magyar Tudományos Akadémiának a magyar nyelvről (egyúttal a magyar történelemről) alkotott hivatalos

véleményét, az azt tapasztalja, hogy a Kiegyezés után lendült át erre, a magyarokra nézve megalázó oldalra. Vajon mi volt a véleményük e pálfordulás előtt? Az MTA 1860-ban kiadott ún. Czuczor-Fogarasi értelmező szótárból ez világosan kiderül: ősnyelv a magyar. Az ókori nagy nyelvek is a magyar nyelvnek csupán „léány-nyelvei”, vagyis különbözőképpen romlott változatai. A leromlás okait ekként magyarázza: „E leánynyelveken azt tapasztaljuk, hogy az anyanyelv szavaival jobbára úgy bánnak, mint merő lelketlen anyaggal, melyet majd megcsonkítva, majd megtoldva, néha kisimítva, majd összevisszahányva, saját szerveikhez és ízlésökhöz idomítottak a nélkül, hogy gyökereiket és képzőiket épségben hagynák, s alapértelményökről öntudatuk volna. Ezekben a szoros értelemben vett nyelvalkotó érzék és szellem kihalt, s helyette csupán az idomítási hajlam és ügyesség működik.” Ez a szótár a megfelelő címszavakban meg is adta, hogy egyes szavaink melyik nyelvbe kerültek át az ősi időkben: latin, ógörög, szanszkrit, német, angol, ...

Berzsenyi Dániel is kutatta a magyar nyelvet, s eredményéről így ír: Bukdozásaim haszon nélkül nem maradtak, sőt örömet tapasztaltam, hogy a magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja.”

Ám jött a Kiegyezés és vele a fordulat. Kitétek a magyar nyelvészeket és történészeket a MTA vezető posztjairól, s helyükre németeket ültettek. Volt olyan közöttük, aki akkor kezdett magyarul tanulni (Josef Budenz, Paul Hunsdorf). Ez utóbbi arról is nevezetessé vált, hogy elégette a Szentkatolnai Bálint Gábor által összegyűjtött magyar rovásírási emlékeket. A németek magyarellenessége régi keletű. A XVIII. században élt német J. E. Fischer és A. I. Schlözer már történelem nélküli népnek minősítette a magyarokat. Ez a vélemény vált hivatalossá Magyarországon is, s ma is ez uralkodik.

E nagy tisztogatás után a valóban magyar tudósok, írók, költők már csak a partvonalon kívülről figyelhették, micsoda rombolás, sáskajárás történik itt (ez folytatódott az 1950-es években). Arany János így írt erről: ” Kisütik, hogy a magyar nyelv Nincs, nem is lesz, nem is volt, Ami új van benne, mind rossz, Ami régi, az meg tót.”

Forrás: <http://www.fuzes.hu>.

Kolozs József Sándor festménye

Simon M. Veronika festménye

Majorváry Sz. Sándor fotója